

Truy Phu

Contents

Truy Phu	1
1. Chương 1: Theo Tiểu Thư Báo Thù.	1
2. Chương 2: : Gặp Mặt... Sao Ta Phải Trốn Nhỉ?... Hừ Làm Mất Cái Túi Tiền Thêu Hình Uyên Ương...	3
3. Chương 3: Gặp Lại – Tiểu Yêu Nữ Cư Nhiên Không Biết Xấu hổ	5
4. Chương 4: Bóng Ma Quá Khứ	6
5. Chương 5: Tiểu Sát Tướng Công Ta Muốn Gả Cho Người	7
6. Chương 6: Tình Dị Xuất Hiện	9
7. Chương 7: Tình Yêu Đáng Sợ - Đã Yêu Hết Mất Rồi....	10
8. Chương 8: Gặp Nạn Trong Cốc	12
9. Chương 9: Kết Thúc	13

Truy Phu

Giới thiệu

Hắn là sát thủ đứng đầu của Phong Linh Sát vậy mà tiểu yêu nữ này cứ bám lấy hắn chẳng chút sợ hãi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-phu>

1. Chương 1: Theo Tiểu Thư Báo Thù.

Tiết tử:

Ánh chiều tà dần buông xuống một thân ảnh nhỏ nhắn lao đảo bước đi trong khi rừng nhỏ của Lung Linh Cốc.

Lê bước chân bị thương lao đảo chân nàng như vô lực không thể bước tiếp. Trong lòng nàng hồi hận vô cùng chỉ vì lười mà giờ nàng mất chỗ ăn cơm miễn phí, còn suýt mất mạng nhỏ. Nàng nhớ đến ánh mắt của Vũ Đình nhìn nàng và lời hắn nói khi tiễn nàng trốn đi :

- Ta biết muội nhường ta, ta sẽ không quên ân tình hôm nay của muội. Đợi khi ta thực sự ngồi vững ghế giáo chủ Thiên Linh giáo ta sẽ đón muội về.

Nàng thầm mắng hần thật là, thay vì hứa không thực tế sao không chuẩn bị cho nàng chút lương khô coi bộ thực tế hơn là lời hứa hẹn đó chứ. Mà với thực lực của hần thì ngày hần hứa đón nàng trở về chắc chắn là rất rất xa. Nếu biết kẻ bị loại sẽ bị đuổi giết nàng sẽ không dại gì nhường hần trong cuộc giao đấu dành vị trí kế thừa kế chức giáo chủ.

Vì bản tính lười, lại ham ăn, nàng nhận thấy nếu làm kẻ kế thừa nàng sẽ phải học rất nhiều sẽ không có thời gian đi ăn trộm thức ăn trong nhà bếp và không có nhiều thời gian ngâm trong ôn tuyền(suối nước nóng).

Cả đời nàng thích nhất là ngâm trong ôn tuyền hàng giờ liền và ăn thực no. Nhìn thấy dòng suối nhỏ mắt nàng lóe sáng nàng chạy ngay đến những nước lạnh buốt tay nàng. Nàng nhú mi.

- Ở đây không có ôn tuyền đâu.

Tiếng nói đó phát ra từ tiểu cô nương một thân bạch y(áo trắng) nàng ta đang gặm một chiếc bánh bao ngồi dựa vào gốc đại thụ bên bờ suối. Thấy nàng nhìn chằm chằm vào chiếc bánh bao trên tay, nàng ta nở nụ cười móc trong áo ra 1 chiếc khác đưa cho nàng.

Giờ đây trong mắt nàng, nàng ta và chiếc bánh bao như tỏa sáng lấp lánh. Dưa tay tiếp nhận hai hốc mắt nàng nhiễm đỏ trong thoáng chốc nàng đưa ra quyết định trọng đại, phải bám thật chặt miếng cơm dài hạn này.

- Đa tạ tiểu thư. Ta từ nay sẽ theo làm nô tì của tiểu thư nha. Nàng cầm tay nàng ta, không cho nàng ta cự tuyệt trên môi là nụ cười nham hiểm vì đạt được mục đích.

Chương 1: Theo tiểu thư báo thù.

Thấm thoát mà nàng cũng sống qua được 6 năm bằng cách đeo bám tiểu thư. Tiểu thư cho nàng ăn, cho nàng áo mới, thỉnh thoảng còn cho nàng tiền tiêu vặt đương nhiên là trích tất cả từ người mà nàng ta gọi là nhị nương. Bà ta cũng có nghi ngờ vài lần theo dõi tiểu thư nhưng mà nàng đâu dễ dàng bị phát hiện. Trên đời này nàng chẳng tự tin gì ngoài tài ăn uống và võ công của mình, ẩn thân (trốn) đối với nàng không khó. Thế nhưng sáng nay tiểu thư lại nói với nàng nàng ta phải rời cốc đi báo thù. Tiểu thư đã cứu nàng. Cho nàng ăn, cho nàng mặc, đi theo tiểu thư đúng là có lợi, đó là không chết đói. Nhưng khi tiểu thư dạy nàng võ công, nàng mới nhận thấy với thứ võ mèo 3 chân của tiểu thư mà cứ đòi đi trả thù diệt môn thì bị giết là cái chắc... ai... a cũng vì miếng cơm dài hạn này, nàng phải bảo vệ tiểu thư thôi. Vào một hang động gần đó nàng thu dọn hành trang cũng chỉ có vài bộ quần áo một ít châu báu nàng chom được khi rời khỏi Thiên linh giáo ngày đó, một ít bạc vụn nàng để dành khi tiểu thư xuất hiện, khác với nàng đang nhận nhả hưởng thụ. Thân ảnh nhỏ màu trắng đang ngồi vắt vẻo chờ đợi trên cây tuy mệt mỏi nhưng chăm chú nhìn chằm chằm con đường nhỏ vắng vẻ phía dưới(thật không biết ai là chủ ai là tớ nữa >.<). bọn="” họ="” chờ="” thật="” vất="” vả="” cuối="” cùng="” mục="” tiêu="” cũng="” xuất="” hiện,="” là="” một="” chiếc="” xe="” ngựa="” lông="” lấy,="” có="” một="” hàng="” dài="” tùy="” từng="” đi="”>

- Tiểu thư, chúng ta ám sát luôn hả? Nàng hưng phấn hỏi.

- Đợi trời tối dễ hành động hơn. - Nàng ta cản lại nhìn đám người phía dưới đang tiến vào quán trọ. Nàng ta quay lại nhìn nàng với vẻ không thể tin:

- Hồng Linh sao muội biết họ sẽ trọ tại đây?

- Vì quán trọ này sạch sẽ nhất. - Nàng nói như một chuyện hiển nhiên, thực ra nàng cũng đâu nghĩ họ trọ lại, nàng chỉ chọn khách điếm theo tiêu chuẩn sạch sẽ và rẻ thôi. Chờ đợi một lúc lâu mà trời còn chưa tối, bỗng đâu có 1 đám người mặc đồ đen bịt mặt vây quanh mục tiêu của các nàng. Chỉ dựa vào kẻ đến thật gần mà nàng chưa phát hiện thì cũng biết những kẻ kia cũng rất khá. Thế nhưng tay hộ vệ của Chính Vương mà tiểu thư muốn ám sát chỉ giải quyết trong nháy mắt. Nàng chăm chú quan sát đánh giá đối phương rồi thầm nghĩ nếu là mình chưa chắc gì đánh lại hần. Tiểu thư hình như cũng nhận ra điều đó, nàng ta nhẹ nhàng ghé sát miệng vào tai nàng cô đề thanh âm đến mức thấp nhất

- Ta nghĩ phải thay đổi kế hoạch. - Nàng gật gù đồng ý nàng và tiểu thư mà nhảy ra không chừng chưa chạm được 1 sợi tóc của kẻ gọi là Chính vương gia kia đã bại dưới kiếm gã hộ vệ kia rồi. Thế là từ truy sát, nàng và tiểu thư đổi sang kế hoạch tiếp cận hần ta. Cũng thật may khi nghe tiểu thư nhắc đến kẻ thù nàng lên ra ngoài điều tra trước. Nói gì thì tiểu thư cũng là bát cơm của mình, một lần tự mình đánh mất bát cơm còn suýt mất mạng khiến nàng phải cảnh giác chứ. Nàng nói cho tiểu thư biết Chính vương gia tên tự là Triệu Ngạn, hần có sở thích đến Thiên Hương các, một kỹ viện nổi tiếng trong thành. Mỗi tháng phải đến đó ít nhất là một ngày, hần rời kinh đã một tháng khi về chắc chắn sẽ ghé Thiên Hương các. Tiểu thư định trà trộn vào Thiên Hương các, Tiểu thư nghĩ ra hàng loạt kế hoạch. Nào là bắt cóc một cô nương ở đó rồi giả dạng nàng ta, nào là uy hiếp tú bà. Nàng chỉ nhếch môi, những cái kế hoạch vớ vẩn ấy mà thành công thì nàng đã không lo lắng đến vậy khi tiểu thư đòi đi báo thù.

- Chỉ cần bán mình vào đó là được mà. - Nàng ở một bên nhàn nhạt nói. Hai mắt tiểu thư sáng rực, trong đó mang theo chút kính nể. Thế là bọn họ thống nhất bám theo hần về tới kinh thành. Đường đến kinh thành cũng thật xa, khi bọn họ gần đến một trấn nhỏ nào đó nàng sẽ đến quán trọ đặt trước phòng ngâm nước ấm rồi đợi tiểu thư và bọn họ đến. Suốt đoạn đường theo dõi tiểu thư có vẻ mệt mỏi, vì nàng ta chỉ toàn ẩn mình trên cây, còn nàng thì chẳng mất một chút sức lực nào thậm chí còn thật thích vì một số quán trọ còn có hương liệu để ngâm mình đến thoải mái. Sau khi thuyết phục mãi cuối cùng tiểu thư cũng chịu vào phòng trọ tắm rửa và nghỉ ngơi một lát. Mấy ngày đường đã khiến tiểu thư trông thật tệ, nếu nàng ta không tắm rửa thay bộ áo mới chắc hẳn nàng sẽ đem tiểu thư bán không được giá. Nằm trên chiếc giường nàng nheo mắt ngắm nhìn tỏ vẻ gật gù

- Chắc chắn Tiểu thư sẽ được Thiên Hương các mua. - Nếu nói đẹp đến mê người thì tiểu thư không phải kẻ động lòng người nhưng ở nàng ta toát ra sự dịu dàng trong trẻo và ngây ngô không nhiễm bụi trần. Cả hai bước ra chợ mua bán người, và kết quả quả là ngoài mong đợi. Triệu Ngạn cư nhiên mua tiểu thư nhà nàng, vậy là tiếp cận đối phương thành công. Thuê một quán trọ gần phủ Chính vương nàng chờ tiểu thư tìm mình hỗ trợ. Nhưng cư nhiên chờ mấy ngày mà chẳng thấy tiểu thư liên lạc, nàng bắt đầu lo lắng. Nhưng cũng rất nhanh nàng quên mất tiểu thư vì nàng phát hiện ở nơi này hàng đêm đều mở chợ ăn uống. Toàn là những món ngon hấp dẫn nàng chưa từng thưởng thức qua. Nhếch miệng cười cặp mắt nàng lóe sáng tiểu thư giờ ra sao không phải là mối bận tâm của nàng nữa. Nàng cư nhiên thật may mắn vì đã đem theo toàn bộ tài sản của mình theo, với lại nàng bán tiểu thư cũng được một giá cao ngoài dự liệu. Nhìn túi tiền của mình nàng cười đến ngọt ngào...(@.@! *thật tội tiểu thư của nàng ta*)... Thức ăn ngon ta đến...

2. Chương 2: : Gặp Mặt... Sao Ta Phải Trốn Nhi?... Hừ Làm Mất Cái Túi Tiền Thêu Hình Uyên Ương...

Đạo bước trên chợ ăn đêm, nàng hàng nào cũng ghé vào, trên tay cầm nào thịt nướng bập nướng, bánh quai vạt, và vài thứ linh tinh khác, trên gương mặt nở nụ cười hạnh phúc đến rạng rỡ. Phố đêm tấp nập người người qua lại, tiếng rao hàng náo nhiệt khiến nàng không thể bỏ qua bất cứ hàng quán nào. Gần đó một thân hình cao lớn đang rảo bước hướng ngược lại với nàng. Sau một chuyến đi dài mệt mỏi hần thành thói quen ngắm cảnh buôn bán tấp nập của phố ăn đêm. Rồi hần trông thấy một cô nương trẻ chừng 16 tuổi khuôn mặt nàng khá bình thường nhưng nàng có đôi mắt tinh ranh to đẹp làm sáng hẳn khuôn mặt. Tay nàng ta bận rộn cầm đầy thức ăn trên khuôn mặt là nụ cười rạng rỡ hạnh phúc như trên tay không phải thức ăn này nọ mà là những thứ trân quý. Một kẻ đụng phải nàng ta, tay hần cầm túi tiền nàng ta treo lủng lẳng bên hông. Hần nhíu mi rồi thật nhanh không thấy đâu nữa, chỉ một lát hần đã ở ngay trước mặt nàng, tay hần bắt lấy kẻ trộm tiền. Nàng đang thưởng thức xiên thịt nướng thì bỗng dừng ở đâu một người đi ngang quẹt qua đụng phải nàng, đang bối rối muốn xin lỗi người ta thì đột nhiên xuất hiện một kẻ cao lớn kéo tay kẻ kia lại. Kẻ vừa đến võ công thật thâm hậu, hần đến sát nàng mà nàng không hề hay biết. Ngỡ ngàng vì bất ngờ một phần, một phần khác là vì vẻ đẹp mê hoặc chứng sinh của hần làm nàng choáng ngợp. Dù Vũ Đình cũng đẹp nhưng kẻ kia mang vẻ đẹp nghiêm nghị mà nam tính. Nàng tròn tròn mắt há mồm và ngơ ngẩn cả người. Nhưng hành động thất lễ ấy cư nhiên được thức tỉnh rất nhanh khi thấy hần đối phó với tên đạo tặc. Chiêu thức rất quen mắt, nhíu mi suy nghĩ bỗng hình ảnh xẹt qua não. Nàng cư nhiên bỏ chạy... hần, hần... hần chính là gã hộ vệ cho tên vương gia mà nàng và tiểu thư đang có ý đồ mưu hại.

Nói mưu hại vì Vương gia của hần ta dù có thù diệt môn với tiểu thư cũng chưa từng đắc tội qua với nàng.

Nhưng xét về mặt tình cảm chủ tớ, nàng giúp tiểu thư là việc Thiên kinh địa nghĩa (việc hiển nhiên). Ai bảo hần uy hiếp chén cơm của nàng, diệt trừ hần cũng nằm trong nghĩa vụ phải làm thôi. Nhìn theo kẻ đang cố chấp đuổi theo trả túi tiền. Vì sợ sẽ tiêu hết tiền trong một lúc nên nàng chia nhỏ tiền ra tiêu, đó cũng là lý do nàng bỏ của chạy lấy người. Thấy hần sắp đuổi tới nàng hít sâu một hơi rồi nín thở sử dụng tuyệt chiêu lắc mình biến mất.

Hằng phong bị mất dấu nàng ta, đáy mắt hần xẹt qua một chút kinh ngạc nhưng rất nhanh biến mất. Khuôn mặt vẫn không có chút biểu hiện gì, nhưng tâm hần thực sự có chút hiếu kỳ, sao nàng ta vừa thấy hần lúc đầu thì thất thần nhưng rất nhanh sau đó liền chạy trốn chết. Khi thấy nàng ta thất thần hần còn tưởng rằng nàng ta cũng sẽ giống những nữ nhân khác bỏ nhào vào hần. Đang định dọa nàng ta sợ để khỏi bị đeo dính thì nàng ta bỏ chạy như gặp quỷ.

Và điều khiến hần thấy thú vị là 16 năm qua hần chưa từng mất dấu bất cứ kẻ nào khi đuổi theo. Vì là sát thủ số một của Phong Linh Sát nên hần rất tự tin vào kinh công của bản thân. Nàng cứ nhiên thoát khỏi hần, và theo hần nhận thấy kinh công nàng dùng cũng khá quái. Đành phải bỏ ý định trả lại túi tiền cho nàng hần quay đầu bước trở về phủ Chính vương.

Khi bóng dáng hần vừa khuất, thân ảnh màu hồng nhạt bước ra từ một thân cây cổ gầy hít thở như thể nếu hần đứng lâu thêm chút nữa nàng sẽ chết vì ngạt thở. Thở dài vì còn hai xu chưa kịp tiêu đầy tiếc nuối, nàng chợt bừng tỉnh, mà sao ta phải trốn nhĩ. Lại thở dài, đúng là có tật giật mình mà.

Về đến khách điểm nàng đem hết các túi tiền ra xem xét một hồi. Móc cẩn thận từng tờ giấy trong túi tiền một ra. Đây túi tiền hình hoa sen, đây túi tiền hình hoa mai, đây túi tiền hình con bướm, đây túi tiền hình đôi nhạn. Hừ cứ nhiên mất ngay túi tiền đôi uyên ương. Sở dĩ trong tất cả các túi tiền của nàng có viết giấy vì nhìn những hình dạng méo mó được thêu trên đó nàng không thể nhớ được mình thêu cái gì.

Tiểu thư dạy nàng thêu, nhưng thêu có trời đất nàng đã rất cố gắng, thế mà bọn chúng cứ nhiên chẳng nề mặt, không bao giờ giống với hình đang nàng tưởng tượng ra. Nhưng chiếc túi thêu uyên ương ấy nàng thêu giống nhất, đẹp nhất và nó là cái duy nhất được tiểu thư khen, vì thế nàng thích nó nhất.

Ngồi trong căn phòng nhỏ Hằng Phong móc từ trong áo ra túi tiền của vị cô nương ban tối. Hần nheo mắt nhìn chăm chăm vào hình thù kỳ quái được thêu trên túi tiền, một cặp ốc sên. Hần chỉ thấy người ta thêu chim, thêu hoa chưa từng thấy ai thêu ốc sên lên túi tiền cả. Mở dây buộc bên trong là 2 đồng tiền và một tờ giấy. « Túi tiền thêu hình uyên ương » khóe môi hần giật giật vài cái. Hần lại nhìn một lần nữa cái này nhìn thế nào cũng giống ốc sên, sao có thể là uyên ương được. Tuy hần không một thân nho nhã như Vương gia nhưng cũng không đến nỗi không biết uyên ương, Minh Nguyệt cũng có lần thêu uyên ương tặng hần, chỉ có điều hần không nhận. Hần nghe ngoài cửa có kẻ đến:

- Vào đi. Hần lạnh lạnh ra lệnh, kẻ đến là Minh Nguyệt, nàng quỳ gối khom lưng hành lễ.
- Gia, việc ngài giao Minh Nguyệt đã hoàn thành. - Thanh Thanh và Ngọc Kiều báo cáo Ngọc Phượng rất lạ.
- Nàng ta không phải Ngọc Phượng. - Hần nhàn nhạt nói như thể không quan trọng.
- Nhưng gia, ta đã xác định nàng ta không phải dịch dung. Mọi thứ nàng ta đều nhớ, chỉ là lời nói và hành động có chút kỳ quái.
- Từ giờ gọi nàng ta là Thiên Nhạc.
- Nhưng gia...
- Chỉ là tên gọi thôi... hần kết thúc vấn đề không muốn tiếp tục tranh luận nữa. - Như hiểu được ý nghĩ hần, nàng ta im bặt, quay người định rời đi.
- Minh Nguyệt, người nhìn thử, cái này là thêu gì? - Hần giơ lên túi tiền trong tay cho nàng xem.
- Thuộc hạ không chắc lắm nhưng hình như là uyên ương nhưng thiếu quá nhiều nét, nhiều nét sai và lộn xộn. - Nàng ta nhìn túi tiền trong tay chủ nhân, là con gái nhà có truyền thống thêu may lớn nhất kinh thành nàng chưa từng thấy một tác phẩm thêu nào tệ như thế. Thế mà sao lại có người dám đem tặng chủ

nhân kia chứ, nàng đã thêu rất nhiều uyên ương chỉ mong chủ nhân nhận. Nhưng liếc mắt ngài cũng chưa từng liếc qua, đến tột cùng chủ nhân chiếc túi tiền đó là nữ nhân thế nào.

3. Chương 3: Gặp Lại – Tiểu Yêu Nữ Cư Nhiên Không Biết Xấu hổ

Hắn ngồi trong phòng trưởng quản của Phong Linh sát đang chăm chú vào báo cáo của chúng thuộc hạ. Vân Tuyết Nhược kia có liên lạc với một nữ tử bên ngoài nhưng lần nào bọn họ cũng mất dấu nàng ta. Kể cả kẻ chuyên theo dấu các mục tiêu cũng không thể bám theo khiến hắn phải đích thân theo dõi.

Khi thân ảnh màu hồng phấn xuất hiện, Hằng Phong thật ngạc nhiên vì đó là vị cô nương hắn gặp vài hôm trước. Khỏe miệng hắn tự động cong lên một độ cong mà ngay bản thân hắn cũng không nhận ra. Thì ra nàng ta bỏ chạy là do chột dạ, hắn còn tưởng nàng ta bỏ chạy là do sát khí hắn quá nặng chưa cần phóng ra cũng dọa sợ người ta chứ. Trong bất giác hắn thở dài nhẹ nhõm. Nhưng có một điểm kì lạ là xưa nay Hằng phong luôn dùng sát khí cùng vẻ lạnh băng của mình dọa sợ tất cả các cô gái xung quanh hắn, thế nhưng hắn lại thật để ý khi nghĩ mình làm Hồng Linh sợ. Điểm lạ lùng này đến chính hắn cũng không phát hiện ra (có sự khác biệt chút xíu nhưng anh nam chính không để ý ^.^)

Cố giữ một khoảng cách xa để không bị nàng ta phát hiện, hắn thấy nàng ta bước vào một khách điểm. Nàng ta nói gì đó với tiểu nhị rồi đưa cho hắn hai quan tiền. Nàng ta gọi một bàn đầy thức ăn, nhìn số lượng thức ăn hắn đoán nàng ta chờ người. Nhưng hình như hắn sai rồi, Nàng ta một mình chén sạch bàn thức ăn. Nhân nhả thưởng thức một ly trà bất giác môi nàng ta nở nụ cười thật tươi. Hắn phát hiện kẻ đến là một nam tử, đối phương đến rất gần mà hắn chỉ mới phát hiện chứng tỏ đối phương là kẻ thâm hậu khó lường.

Hồng Linh muội, ta thật sự là rất vui khi muội chủ động tìm ta giúp đỡ. Tên nam tử có khuôn mặt yêu mị hắn dùng thái độ ngả ngớn mắt long lanh đưa tình nhìn nàng. Hồng Linh rùng mình một cái, nàng ta khàn giọng:

- Thu hồi vẻ mặt yêu mị đó của huynh lại đi, huynh thừa biết nó không có tác dụng với muội mà. Nàng thậm chí chẳng thèm nhìn hắn lấy mộ cái khiến Vũ Đình đầy mắt hiện ra chút không vui nhưng rất nhanh biến mất, hắn cười yêu mị ngả ngớn nói:

- Vẻ yêu mị của ta dù mê hoặc được vạn người cũng không sánh bằng một mình muội, theo đuổi muội đã 3 năm nay ta thề rằng ngoài muội ta chưa từng cười với bất cứ kẻ nào. - Nói rồi sắc mặt hắn biến lạnh khiến những kẻ đứng gần cũng không rét mà run. Làm sát thủ 16 năm Hằng Phong có thể nói khí thế kẻ kia bức người không thua gì hắn. Ngay khi Vũ Đình đến không lâu thì hai tiểu mỹ nhân cũng với vàng theo tới. Vừa vào đến hai nàng quý rạ xuống đất:

- Giáo chủ đã sắp xếp xong. - Vừa nói 2 tiểu mỹ nhân vừa liếc nhìn nàng với ánh mắt địch ý lộ rất rõ.

- Ngọc Thiên, Đình Đình ta hình như ngày thường quá tốt với các người rồi thì phải. Đừng để ta nhìn thấy thái độ đó một lần nữa nếu không đừng trách sao không có mắt nhìn nữa. - Vũ Đình lạnh như băng nói, giọng nói không có một tia ấm áp. Rồi như một người khác hắn quay sang nhu tình nhìn Hồng Linh:

- Tiểu nương tử chuyện nàng sai ta đã tra xong, Triệu Ngạn không dễ đối phó đâu. Hắn nuôi cả một tổ chức sát thủ gọi là Phong Linh sát. Kẻ cầm đầu cư nhiên là tâm phúc của hắn, võ công cũng rất khá, nhưng không biết ta và hắn ai hơn ai.

- Người mà dùng hết sức có lẽ cũng chỉ ngang ngửa thôi. - Nàng nhàn nhạt nói. Nếu là lúc nhỏ nàng thực sự hơn hắn nhưng giờ nàng biết Vũ Đình quả là mạnh hơn mình rất nhiều nhưng miễn cưỡng hắn có thể so với Hằng Phong kia.

- Người nói vậy, giáo chủ ta rất mạnh sao chỉ ngang ngửa một tên sát thủ chứ. - Đình Đình ở một bên rống giậm. Nhưng rất nhanh im bặt vì đầu lưỡi đã ở trên tay Vũ Đình. Ngọc Thiên ở một bên run run điếm vài huyệt đạo giúp nàng ta cầm máu.

- Chẳng phải mới cảnh cáo xong thôi. Còn thái độ đó với nữ chủ tử tương lai là không được. Đây chỉ là cảnh cáo có lần sau sống không bằng chết đâu rõ chứ. - Hắn nhàn nhạt nói như vừa tát tai thuộc hạ chứ chẳng làm gì lớn lao.

Hồng Linh lạnh lùng liếc hắn, nàng không quá ngạc nhiên hành động này của hắn. Đó cũng là lý do chén cơm này nàng không thể nhận được, nàng không muốn vừa ăn cơm vừa lo liệu mai mình có làm hắn mất hứng. Đây đưa một lát nàng cũng đuổi được tên giáo chủ ấy trở về. Nhìn thùng nước nóng bốc khói nhẹ nhàng hài lòng cởi bỏ áo thì phát hiện mình không ở đây một mình.

- Có rảnh xuống đây tắm luôn với ta không? Hai người tắm trong đây cũng rất thoải mái. - Nàng buồn cười nhìn vẻ chật vật của Hằng phong. Lúc trước cùng tắm với tiểu thư hai người ngồi cũng rất thoải mái. Hắn thấy nàng vào phòng rồi cứ thế cởi bỏ áo bước vào thùng nước mà không đóng cửa nên mới té ngã vì quá dỗi kinh ngạc. Mặt hắn đỏ chảng biết là do giận hay xấu hổ, hắn lắc mình rời đi.

Tiểu yêu nữ cư nhiên không biết xấu hổ tắm không đóng cửa còn rủ nam nhân tắm cùng. 'Hai người tắm trong đây cũng rất thoải mái'. Nghĩ đến đây hắn cư nhiên muốn bóp chết kẻ đã tắm cùng nàng. Nắm tay hắn siết chặt đến bản thân hắn cũng chưa phát hiện hắn nổi giận đến tột cùng là tại sao. (chà tính chiếm hữu cao quá... nhưng ta thích... *.*.)

4. Chương 4: Bóng Ma Quá Khứ

Trời về chiều đang thưởng thức trà chiều nàng nhận được ám hiệu của tiểu thư, tiểu thư muốn nàng tìm nàng ta. Mò mẫm một lát nàng đứng trước một vườn đào. Nàng nhận ra là trận Pháp hoa đào, theo tiểu thư nhiều năm, tiểu thư có sở thích nghiên cứu trận pháp. Tuy không am hiểu trận pháp như tiểu thư nhưng nàng biết tiểu thư sẽ để lại ám hiệu chỉ đường. Ở lối vào có vài tên thích khách mặc áo đen nằm lẩn ở đó. Nàng có chút khẩn trương, tiểu thư võ công không cao, liệu nàng ta... đừng nghĩ vậy, nàng ta sẽ không sao. Như tự trấn định mình nàng vội vàng bước vào bên trong rừng hoa đào. Nhưng nhìn những vết máu vương trên dấu hiệu tiểu thư để lại lòng nàng lại có chút hoảng loạn.

Theo tiểu thư nhiều năm, tiểu thư luôn đối xử với nàng thật tốt. Nàng bắt giặc coi tiểu thư như người thân, chỉ là nàng luôn tự dối gạt mình vì sợ tổn thương. Nhớ tới ngày ấy mẫu thân chết trên tay mình toàn thân nàng không ngừng run rẩy, chân loạn choạng ngã trên đất. Ôm lấy thân mình đang không ngừng run lên, nàng cảm nhận thấy sát khí nhưng cơ thể ngay lúc này lại không nghe lời.

Thân mình cứng đờ của nàng được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy. Hắn vừa giao đấu với địch nhân vừa cảm nhận thân mình người trong lòng không ngừng run rẩy, nàng ta không hề hô hấp. Nhìn khuôn mặt ngày càng tái nhợt kia hắn thật nhanh rời khỏi trận pháp hoa đào tìm Thiên Nhạc. Thiên Nhạc làm gì đó mà nàng ta gọi là thôi miên, một lúc sau thì Hồng Linh thổ trở lại, khuôn mặt đã có sắc hồng hơn trước.

Thấy nàng ta đã ổn hắn đi tìm Vương gia. Vương gia là người đã cho hắn mọi thứ, cứu sống hắn từ tay kẻ thù, chôn cất những người thân của hắn, cho hắn một cuộc sống mới. Nhưng hắn chọn đi theo ngài, vì thế hắn vào Phong Linh sát, trở thành kẻ giỏi nhất, trở nên cánh tay đắc lực cho vương gia. Hắn muốn trả ân tình hắn nợ, cuộc đời hắn nợ. Hắn luôn đặt tính mạng vương gia cao hơn cả sinh mạng bản thân.

Khi hắn đến thì chính là lúc ngài đang nghênh chiến với kẻ địch. Máu thấm ướt trường bào, thân hình ngài lão đảo muốn ngã. Mặt hắn hằn lên những tia máu, chưa bao giờ hắn giận dữ như thế. Hắn biết là vì hắn chậm trễ, hắn biết địch nhân là theo sát Hồng Linh và hắn mà tới. Nhưng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lúc đó ý nghĩ cứu sống nàng ta chiếm toàn bộ tâm trí khiến hắn bỏ qua những kẻ đó. Rất nhanh hắn giải quyết hết bọn chúng trong sự giận dữ, khi trấn tĩnh lại thì vương gia đã được Thiên nhạc chữa trị. Thiên Nhạc nhìn hắn rồi cười nhạt:

- Cô bé tên Hồng Linh đó thật có bản lĩnh khiến cho huynh trong một ngày có đến hai vết mắt.

- Muội có ý gì? - Hắn lạnh giọng nói, đè nén cơn tức giận xuống trong mắt xẹt qua một tia nguy hiểm.

- Không phải sao, lúc này ôm nàng ta đến tìm ta, huynh có chút bối rối, giờ lại giận dữ. Tuy nói ta hiện giờ là Thiên Nhạc nhưng cơ thể ta là Ngọc Phượng, một trong những kẻ từng rất yêu huynh. Sao có thể không hiểu huynh chứ? - Hừm, nghĩ cũng thật buồn cười, nàng ta vì huynh mà tự hủy hoại linh hồn mình vì biết ngày Minh Phương chết nàng ta và bất cứ nữ nhân nào cũng dùng hồng phúc vào lòng huynh. Vậy mà chỉ vài lần gặp nữ nhân kia cư nhiên khiến huynh lộ ra vẻ lúng túng của ngày Minh Phương chết. Nàng giận dữ quát vào mặt Hằng Phong rồi xoay người bước đi.

Sự giận dữ đó là cõi lòng của Ngọc Phượng, nàng ta đau lòng từ bỏ đến đánh mất linh hồn nên nàng mới có cơ hội ở trong thân thể này. Chiếm mất thân thể của Ngọc Phượng, lại hạnh phúc vì gặp được Triệu Tề khiến nàng muôn vàn áy náy.

Nàng biết Hằng Phong cũng không không hạnh phúc gì, cái chết của Minh Phương khiến một sát hủ hàng đầu như hần cư nhiên không thể giết người trong cả một năm. Nàng biết hần là kẻ ngoài lạnh trong nóng, thế nên hần mới dùng cả tính mạng trả ân tình cho Triệu Ngạn. Nên hần mới không thể giết người sau cái chết của Minh Phương, và đóng chặt lòng mình tạo khoảng cách nhất định với các nữ nhân xung quanh hần. Hần cũng thật đáng thương nhưng nàng cảm thấy thật uất ức cho Ngọc Phượng, không hần vậy còn có áy náy của nàng nữa. Đang trầm tư trong suy nghĩ của chính mình nàng bỗng sốt, Triệu Tề!!hần cư nhiên nghe tất cả. Vội vàng đuổi theo bóng dáng người trong lòng nàng bỏ lại Triệu Ngạn đang thọ thương cùng Hằng Phong đang bất động suy nghĩ gì đó.

Khi Hồng Linh tỉnh lại là khi nàng trông thấy tiểu thư và kẻ thù của tiểu thư là Chính Vương Triệu Ngạn đang ôm nhau. Tiểu thư không muốn trả thù nữa, nàng thở phào nhẹ nhõm. Kế hoạch của tiểu thư thay đổi, nàng ta sai nàng điều tra Nhị nương của nàng ta. Sao cũng được, miễn tiểu thư không nguy hiểm là tốt rồi, còn việc điều tra nàng cứ quăng cho Vũ Đình là xong, việc ấy hần làm rất tốt. Nàng nhìn sang phía trước tiểu viện (nhà nhỏ) Hằng Phong đang bất động đứng đó rơi vào trầm tư, khẽ lắc mình một cái Hồng Linh rời khỏi.

Hằng Phong suy nghĩ về những gì Thiên Nhạc nói, đúng là hần và Hồng Linh chỉ gặp qua vài lần thế nhưng hần lại vì nàng ta mà giao động. Nhớ đến cái chết của Minh Phương hần rùng mình, hần thật sự không muốn nhắc đến, ký ức ấy quá mức đáng sợ với hần. Thân hình cao lớn kia có chút lay động như chìm trong ác mộng, tay hần có chút run rẩy, hình ảnh Minh Phương thân nhiên đổ máu tươi từ từ ngã xuống. Hần thật sự không thể hiểu suy nghĩ của nàng ta lúc đó, sao nàng ta có thể tàn nhẫn như vậy với hần. Theo như Thiên Nhạc nói thì có vẻ như tiểu yêu nữ Hồng Linh kia có ảnh hưởng tới hần khá nhiều. Từ nay tốt nhất là tránh xa nàng ta một chút, hần gật gù vì ý tưởng này(đâu có dễ vậy lão huynh, từ chương sau linh tỷ sẽ bắt đầu đeo bám huynh rồi >.<... cái="” này="” ta="” chắc="” phải="” sửa="”>.

5. Chương 5: Tiểu Sát Tướng Công Ta Muốn Gả Cho Người

Hằng Phong nắm chặt nắm tay thành quyền kiềm chế cơn tức giận đến mức gân xanh nổi rõ trên mặt, hần rõ ràng hôm trước mới quyết tâm tránh nàng thật xa cư nhiên hôm sau vương gia đem nàng giao cho hần chiều cổ. Hần là kẻ thô lỗ chiều cổ một tiểu cô nương là thế nào hần nào biết. Bảo hần giết người thì hần biết chứ chiều cổ người ta hần làm không được nhưng lệnh vương gia hần đâu dám có ý kiến. Trước giờ vương gia giao việc hần đâu bao giờ hỏi chỉ nhất nhất làm theo.

Đột nhiên hôm nay vương gia xuất hiện quăng nàng ta cho hần kêu chiều cổ như người một nhà. Người một nhà? Là ý gì? Quăng vào Phong Linh sát để đi giết người sao? Hay đưa vào quân ngũ đi chinh phạt phản loạn? Ai... a không nói rõ hần biết xử lý thế nào đây. Nhìn bóng dáng hồng phấn nhỏ nhắn chạy loạn khắp trong ngoài Phong Linh sát, vừa đi vừa ngó nghiêng đảo đạc. Hần chợt rùng mình nếu giao cho nàng ta đi giết người, chắc chưa giết được đối phương đã bị giết trước. Còn vào quân đội, chỉ sợ náo loạn nơi đó mất, đang bất đắc dĩ không biết làm thế nào với nàng thì:

- Oa nơi này thật lớn, nhà bếp thật rộng nha. Làm sát thủ chắc là kiếm được rất nhiều tiền nhỉ? - Nàng tròn to con mắt trầm trồ khen nhà bếp mới đi qua.
- Cũng tầm tầm. - Hần nhàn nhạt nói, làm sát thủ đương nhiên không thiếu tiền, vì vậy cuộc sống bọn họ ngày thường cũng rất dư dả.
- Tiểu thư nhà ta sẽ gả cho vương gia sao?
- Đúng vậy. - Hôm nay hần nghe vương gia nói sẽ lập tiểu thư nàng ta làm vương phi. Rồi quăng luôn cho hần cái cục nợ là nàng.
- Ừm, vậy ta cũng muốn gả. - Nàng suy nghĩ một lát rồi bỗng dưng quyết định. Hần nhướn mày có hơi bất ngờ vì quyết định này của nàng ta. Nhưng rất nhanh thở ra, vậy là hần cư nhiên tổng tiền của nợ là nàng, thật là may phước.

- Vậy Hồng Linh cô nương định gả cho ai? - Hấn nở nụ cười hỏi nàng nhưng nụ cười ấy lập tức trở nên đông cứng khi nhận được đáp án. Nàng suy nghĩ một lát rồi nói

- Gả cho huynh đi, gả cho huynh có thể gần tiểu thư, với lại huynh là sát thủ, ta không lo chết đói.

- Cái lý do nàng ta đưa ra muốn gả cho hấn cũng thực nực cười, chỉ để tìm một nơi ăn cơm miễn phí và gần tiểu thư của nàng mà nàng ta muốn gả cho hấn sao.

- Nàng là một tiểu cô nương cho dù đùa cũng không thể đem hôn nhân đại sự ra đùa được. - Hấn tức giận nói, chỉ muốn đem tiểu nha đầu đang đùa giỡn hấn kia bóp chết luôn.

- Ta không có nói giỡn nha, ta là nói thật suy nghĩ của mình mà. - Nàng giậm chân trợn to mắt kháng nghị. Nàng không có đùa giỡn đâu, chuyện gì chứ chuyện bám vào ai để ăn uống miễn phí cả đời rất rất quan trọng với nàng mà, sao đem ra nói chơi được. Khi tiểu thư nói với nàng, nàng ta gả, ô... ô... nàng cũng muốn gả, nhưng mà gả cho ai chứ. Vậy là hấn đi, nàng nhìn trúng hấn rồi làm sát thủ chắc có nhiều tiền sẽ là phiếu cơm vô hạn. Lại được ở cạnh tiểu thư... nhìn đi, nhìn lại chỉ có hấn là được nhất...

Hấn mặt mũi đỏ bừng bừng chẳng rõ tức giận hay xấu hổ rất nhanh phân phó quản chương quản xấp xếp chỗ ở cho nàng rồi chạy mất. Nhếch môi cười nhìn bóng dáng hấn rời đi, nàng bắt đầu kế hoạch đeo bám của mình.

- Tiểu sát tướng công ta muốn gả cho người. - Nàng hướng phương hướng hấn vừa rời đi khẽ thì thào. Thế là nàng bắt đầu kế hoạch đeo bám của mình bằng cách điều tra tất cả những thói quen, sở thích của hấn từ những nha hoàn và người làm trong Phong Linh Sát. Vì nghĩ bọn họ sẽ không dễ dàng để lộ, nàng đánh cắp quần áo nha hoàn, trà trộn vào đám nha hoàn mới tuyển. và chỉ hai ngày nàng đã dành được vị trí đem nước rửa mặt cho hấn vào mỗi sáng. Và phải thật cố gắng nàng mới học được cách pha loại trà mà hấn thích.

Hằng Phong sau khi thức dậy hấn thực sự giật mình khi thấy nàng bưng nước rửa mặt cho hấn. Hấn trừng mắt giận dữ thì nàng giải thích nói không quen ngồi không nên xin làm một số việc. Và mặc dù cũng không biết nàng dùng cách nào dù hấn đã rất giận dữ nhưng sáng nào nàng cũng xuất hiện như thế dành phần việc của bọn nha hoàn. Sau khi dùng xong bữa hấn có thói quen uống trà Thiết quan âm. Nhưng hương vị trà hôm nay có chút lạ, hấn nhướn mày liếc nhìn chủ quản, lão thanh âm có chút run rẩy:

- Là Hồng Linh cô nương cứ nhất định pha cho gia... tiểu nhân lúc đầu không đồng ý nhưng thấy cô nương ta vì tập pha trà mà phỏng tay, ta không nỡ. - Hấn tức giận đi về phía nhà bếp nhìn thấy thân ảnh hồng nhật hai tay quán băng kín đang che miệng nhấp nháy ngáp dài. Tô đại nương ở một bên trách cứ

- Hồng Linh cô nương, nếu mệt thì về phòng đi.

- Không, chỉ hơi buồn ngủ, ta phải dậy sớm hứng sương sớm pha trà cho Hằng phong. Đại nương biết không, ta không biết uống trà nhưng từ giờ ta sẽ thử, ta cũng muốn biết thế nào là trà ngon hay không ngon. - Vừa nói nàng vừa ngáp dài đợi ấm nước trên bếp sôi vừa gật gù buồn ngủ.

Lúc đến đây, hấn rất tức giận, vị trà quả thực khó uống, thế mà nàng pha đến bị bỏng chẳng biết tức giận vì nghe nàng bị bỏng hay do trà khó nuốt định đến mắng nàng một trận. Thế mà lúc này đây hấn lại quay đầu bước đi, hấn nhíu mi, lần đầu tiên hấn sợ bước vào bên trong. Sao đứng trước hàng trăm kẻ địch hấn cũng không sợ đối mặt như với nàng lúc này. Hấn là sát thủ đứng đầu của Phong Linh Sát vậy mà tiểu yêu nữ này cứ bám lấy hấn chẳng chút sợ hãi... Hấn thật đau đầu với nàng mà. Thế là cả ngày nàng ta đeo dính lấy hấn:

- Phong ca ca... hôm nay huynh có đến Chính vương phủ không? - Nàng líu ríu ở một bên níu kéo cánh tay hấn.

- Ai là ca ca của cô hả? - Hấn hằn giọng

- Huynh không thích ta gọi vậy hay đổi lại gọi là tướng công, phu quân... nha... - Nàng ở một bên hưng phấn.

- Vậy cứ gọi là ca ca gì đó tùy cô nhưng tướng công, phu quân tuyệt đối không được gọi. - Hấn thật là chẳng biết làm sao với nàng mà.

- Cả ngày hôm nay ta sẽ ở lại Phong Linh sát không đi vương phủ, nếu muốn tới đó tự cô đi đi. - Hấn lạnh nhạt nói rồi quay lại phòng chường quân. (tập sau ta sẽ lôi hết các nữ nhân thích Phong ca ra luôn kể cả Minh Phương.)

6. Chương 6: Tình Dịch Xuất Hiện

Ngồi trong phòng chường quân nhưng tâm tư lại đặt hết vào ấm trà trên bàn hần thở dài bất đắc dĩ. Thấy Hằng Phong tâm tư bất thường Thanh Thanh và Ngọc Kiều sắc mặt trầm xuống.

Các nàng chưa bao giờ thấy chủ nhân không chuyên tâm vào công việc như lúc này. Chưa một ai có thể ảnh hưởng đến tâm trạng hấn ngoài sinh tử của vương gia. Ngày đó sau khi Minh Phương chết, dù không trực tiếp tham gia giết người nhưng chủ nhân chưa từng thất thần như hiện giờ. Liệu có phải bởi vì vị cô nương tên Hồng Linh kia chăng?.

Khi vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về, hai nàng nghe nói có nữ nhân đang theo đuổi gia. Nhưng các nàng không quan tâm cho lắm, vì nữ nhân thích hấn rất nhiều, Như hai tỷ muội các nàng Thanh Thanh và Ngọc kiều. Thích hấn đến mức đeo đuổi thì có Ngọc phượng, Minh Nguyệt còn cả Minh Phương nữa. Nghĩ đến Minh Phương Thanh Thanh bỗng nhủ mảy. Nàng và tỷ tỷ đang định cùng nhau đeo đuổi chủ tử, phải quyết tâm lắm các nàng mới có can đảm. Thế nhưng lại có cái lệnh cấm tiếp cận hấn ngay sau khi Minh Phương chết.

Như hiểu tâm trạng của muội muội Ngọc kiều đưa tay nắm lấy bàn tay của Thanh Thanh. Rồi như hiểu đối phương nghĩ gì, hai nàng cùng bước về phòng ở của Hồng linh. Các nàng thật tò mò vị cô nương khiến gia của các nàng dao động đến tột cùng là nữ nhân thế nào. Hồng Linh đang hạnh phúc thưởng thức bữa sáng muộn của nàng thì có hai nữ nhân xinh đẹp đứng ở cửa. Lướt nhìn hai nàng ta, ừm không quen, chắc là tìm nhầm phòng rồi nàng lại tiếp tục hạnh phúc hưởng thụ bữa sáng. Ngọc Kiều và Thanh Thanh thấy nàng ta không để ý đến mình thì cảm thấy bốc hỏa bùng một câu châm chọc Thanh Thanh khê vênh mặt

- Ta còn tưởng kẻ theo đuổi sư huynh tư sắc (sắc đẹp) hơn người, nào ngờ chỉ là một kẻ nhìn rất bình thường không có gì đặc sắc, nhìn còn thua nha hoàn của ta nữa kia. - Nàng ta là kẻ mà đứng giữa biển người có thể nhìn không ra, tư sắc thập phần bình thường, Không đẹp động lòng người như Ngọc Phượng tỷ tỷ. Cũng không có vẻ đẹp dịu dàng như nàng và tỷ tỷ. Lại không nhu mì như Minh Nguyệt, chỉ có đôi mắt có chút hữu thần nhưng không sống động tinh nghịch đáng yêu như sư muội Minh Phương. Nàng ta dựa vào cái gì mà có can đảm bám theo gia của bọn họ chứ.

Hồng Linh vẫn tiếp tục ăn như chẳng nghe thấy lời Thanh Thanh vừa nói. Thấy nàng ta không phản ứng gì Thanh Thanh càng tức giận nàng trứng to mắt giậm chân, thì bị tỷ tỷ kéo tay vỗ nhẹ:

- Hồng Linh cô nương muội muội ta thật là vô lễ cho ta thay muội muội xin lỗi cô, Muội cũng thật là Hồng Linh cô nương dù gì cũng là khách, sao lại vô lễ như vậy. - Nàng ta nhè nhẹ nói rồi hướng muội muội liếc mắt một cái. Như cũng vô cùng phối hợp với tỷ tỷ Thanh Thanh cũng nói:

- Phải, ta cũng thật hồ đồ, Hồng Linh cô nương dù sao cũng là khách sớm muộn cũ rời khỏi đây. Ta không nên nói những lời thất lễ với khách như vậy thật xin lỗi. - Nàng ta dịu dàng hướng nàng xin lỗi. Lúc này đây Hồng Linh mới biết thì ra họ đang nói chuyện với nàng. Chỉ nhìn hai nàng kia nàng có thể thấy được cả hai người này đều thích tướng công tương lai của nàng. Nàng có thể biết được bởi vì lúc trước Vũ Đình thích nàng theo đuổi nàng cũng có hàng tá nữ nhân thích hấn đến gây chuyện với nàng. Khê nhủ mảy hấn sao mà có lắm nữ nhân thích như vậy.

Mấy hôm trước thì chỉ Nghe Thiên Nhạc và Hằng Phong nói chuyện liền biết được có một nữ nhân tên Minh Phương đã chết với hấn có liên quan. Còn Thiên Nhạc thì có vẻ không còn thích hấn nữa, có vẻ nàng ta có đối tượng mới kẻ nàng ta đuổi theo trong rừng đào. Khi biết được điều đó nàng bỗng thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng nàng để ý người có tên là Minh Phương, kẻ khiến hấn có sắc mặt không tốt khi nhắc đến. Còn hai nàng kia, tuy không quá đáng lo nhưng nàng muốn tuyên cáo chủ quyền của mình:

- Ta cũng không hấn là khách đâu, Vương gia nói muốn Phong ca coi ta như người một nhà. Với lại ta quyết định sẽ gả cho hấn nên nói không chừng sẽ là tẩu tẩu của hai người, không cần quá khách sáo. - Hừ muốn đấu với nàng hả, không có cửa đâu.

- Người... chỉ bằng người sao? Sao không tự soi gương lại xem xem, không biết xấu hổ.
- Ô, ta dù không xinh đẹp thì sao chứ, xinh đẹp như các người, hấn ta liếc mắt tới sao? - Nàng chẳng qua chỉ nói mò thôi vậy mà không dè sắc mặt hai nàng ta đen thui lại, nàng mỉm cười đắc ý, coi bộ hấn đúng là không quan tâm đến những nữ nhân này.
- Thì ra gia vì ngại đắc tội vương gia nên mới nhân nhượng với người, cũng hay ho gì chứ. -Ngọc Kiều ở một bên hăng giọng, Tuy nàng biết không có khả năng này vì xưa nay Gia chưa từng nể mặt vương gia mà nhân nhượng trong tình cảm. Nếu không thì Minh Nguyệt, là biểu muội của vương gia nhưng gia nào có nể mặt nàng ta, chưa từng cho nàng ta một cơ hội vọng tưởng. Mặc dù tự nói với bản thân phải dùng mọi thủ đoạn để hấn chấp nhận nàng nhưng sao khi nghe hấn nể mặt vương gia mà không lạnh nhạt nàng khiến nàng cực kỳ khó chịu. Đến bữa trưa hấn thấy nàng như không chút tinh thần gì không bám lấy hấn như hôm qua nữa. Nụ cười vui vẻ như mọi khi trong các bữa ăn của nàng cũng không có:
- Sao vậy thức ăn không hợp khẩu vị sao? - Hấn quan tâm hỏi trong con mắt kinh ngạc cùng miệng mở lớn của những thuộc hạ bên cạnh. Nàng ngược lên nhìn hấn rồi khẽ lắc đầu nàng làm sao vậy nhỉ? Sao hôm nay thức ăn dù rất ngon nhưng cứ như nghẹn ở họng, hấn tốt với nàng liệu có phải vì như lời Ngọc kiều, vì nể vương gia không? Nghĩ đến đây nước mắt bất chợt tràn mi không thể kìm nổi. Sao ngực nàng đau lắm đau như có ai bóp nghẹt ấy không thể thở được.
- Sao vậy? đau ở đâu sao? - Hấn luống cuống khi thấy nàng khóc tâm hấn cực kỳ khó chịu khi thấy nước mắt của nàng. Hấn làm sao vậy, đâu phải chưa từng thấy nữ nhân khóc, ngày trước mỗi lần Minh Phương khóc, nháo trước mặt hấn, hấn nào có khăn trương như vậy. Hồng Linh không trả lời hấn chỉ lắc đầu rồi nàng rời khỏi bàn:
- Ta no rồi. Nàng thậm chí chưa ăn được nhiều, nhưng quả thật lần đầu tiên nàng ăn mà không rõ mùi vị. Nàng nhanh chóng đứng lên rời khỏi bữa tối trở về phòng. Hằng Phong Lo lắng nhìn theo thân ảnh màu hồng nhỏ nhắn rời đi, lòng mảy mảy thật sâu, trong đôi mắt toát lên chút lo lắng.
- Đêm đó Hồng Linh đói đến không thể ngủ được, nàng trầm tư, mình làm sao thế, cứ nhiên ăn không ngon vì lời nói của hai ả đáng ghét. Vì thế nàng đề ra kế hoạch trả lại món nợ này, nở nụ cười nham hiểm nàng chạy thật nhanh thực hiện ý tưởng vừa hiện lên. Sáng sớm ra vừa mở mắt ra Hấn đã thấy Hồng Linh vẫn như mọi ngày bưng nước rửa mặt cho hấn.
- Phong ca ca ngủ ngon không? - Nở nụ cười rạng rỡ với hấn, đột nhiên Hằng Phong thấy lòng có chút nhẹ nhõm, nàng vẫn như mọi khi. Thở ra một hơi chính hấn cũng thấy kỳ lạ hấn chẳng ghét chút nào sự có mặt của nàng. Đeo dính lấy hấn nàng cùng hấn hướng đến phòng dùng bữa sáng.
- Đang bước dọc hành lang hấn bỗng nghe tiếng hét chói tai của Thanh Thanh cùng Ngọc Kiều. Lại gần phòng các nàng, hấn thấy rần rồ lớn ngổn trước cửa phòng. Bước tới gần hấn biết đó là kiệt tác của ai nơi bấy rần xuất hiện có một loại hương thơm mà Thiên Linh giáo dùng để hấp dẫn xà độc. Hấn nheo mắt nhìn người bên cạnh, dù bị hấn nhìn nhưng Hồng Linh ở một bên làm như vô tội tròn xoe hai mắt nhìn những con rần rồ lớn ngổn Nụ tay hấn nũng nịu:
- Oa... Tượng công à thật là nhiều rần nha. - Hấn nhíu mi ánh mắt sâu xa nhìn nàng, nàng là cố ý sao, cố ý chọc tức Ngọc Kiều và Thanh Thanh. Hấn Hừ lạnh vung tay hất tay nàng ra rồi khỏi đó trong giận dữ. Không hiểu sao khi nàng dùng hấn chọc tức kẻ khác khiến hấn không vui. Nhưng rất nhanh hấn như bị đánh bại vì nàng cười ngọt ngào cùng hấn. Khẽ rùng mình một cái, hấn làm sao vậy, hấn đáng lẽ phải thấy nàng thật phiền mới đúng chứ. Nhưng ngay sau đó hấn bị tiếng thét giận dữ của Ngọc Kiều cùng Thanh Thanh làm dứt dòng suy nghĩ.
- Nha đầu Hồng Linh ta giết người... Nhếch miệng cười, Hồng Linh tiếp tục bám theo Hằng Phong như mọi khi.

7. Chương 7: Tình Yêu Đáng Sợ - Đã Yêu Hấn Mất Rồi....

Mọi chuyện bắt đầu từ túi tiền hấn cầm của nàng, khi Minh Nguyệt biết túi tiền ấy là của nàng, nàng ta buông lời bình luận:

- Thêu xấu như vậy thật là mất mặt.

Được thôi chê nàng, nàng phá hư bức tranh thêu của nàng ta cho biết mặt. Thế nhưng Hằng Phong lại nổi giận vì nàng là tiểu yêu nữ không biết tốt xấu, nàng tức giận chạy về vương phủ với tiểu thư. Nàng đứng là muốn hắt hiu lên mà, bức tranh mà nàng phá là tranh thêu dâng lên cho hoàng cung. Nếu như hoàng thượng trách tội đến thì chẳng biết mạng nhỏ của nàng khó giữ được. Hắn chỉ mắng hai câu nàng đừng đừng bỏ đi. Trong cơn tức giận hắn tìm gặp Tuyết Nhược cô nương:

- Tuyết Nhược cô nương, cô phải quản cho tốt Hồng Linh đi, nàng ta cứ bám dính lấy ta lại tự dưng gây sự với Minh Nguyệt, Thanh Thanh, Ngọc Kiều. Thật khiến ta đau đầu chết được. - Hắn thật sự không chán ghét bị nàng bám dính và phiền phức nàng gây ra nhưng trong cơn tức giận biết nàng cũng đang ở đây nhưng trốn hắn không hiểu sao hắn lại nói thế.

- Thật xin lỗi Hằng hộ vệ, nhưng những vị cô nương vừa rồi là? - Nàng ta nhướn mi tò mò hỏi.

- Là thuộc hạ của ta. - Nếu còn gây sự nàng ta sẽ không toàn mạng, bọn họ toàn là thuộc hạ dưới trướng hắn trong Phong Linh Sát. Sở dĩ nàng ta chưa chết vì họ nể mặt hắn mà chưa xuống tay. Hắn bắt giác thở dài bất đắc dĩ.

- Ta sẽ tìm một nhà tử tế rồi gả nàng ta đi, Hằng hộ vệ cứ yên tâm. - Nàng nhẹ nhàng nói trên môi nở một nụ cười hòa nhã. Hằng Phong không nói gì ánh mắt hiện lên một tia sáng vụt qua rất nhanh biến mất, hắn cúi chào Tuyết Nhược rồi bỏ đi. Bóng dáng hắn vừa đi thì Hồng Linh nhào tới hô to bất mãn:

- Tiểu thư...

Tuy rằng nói lựa chọn Hằng Phong vì muốn gần tiểu thư nhưng nàng biết nàng cũng thích hắn, hắn tài giỏi uyên bác dù lạnh lùng nhưng rất oách nha.

Tuyết Nhược nở nụ cười:

- Coi bộ em cần phải cố gắng hơn rồi. Hằng hộ vệ là người tốt, có điều hắn hơi chậm hiểu về mặt tình cảm, ta ủng hộ em. Với vai Hồng Linh cổ vũ nàng nở nụ cười, được tiểu thư khích lệ Hồng Linh nhanh chóng đuổi theo bóng Hằng Phong vừa đi khỏi. Ra khỏi vương phủ nàng đụng phải Thiên Nhạc.

Việc Hồng Linh Theo đuổi Hằng Phong Thiên Nhạc cũng biết. Nghĩ lại mình cũng thật ích kỷ khi không hề nghĩ cho Hằng Phong, hắn chẳng phải cũng khổ sở rất nhiều sao.

- Cô thực Thích Hằng Phong sao? Nàng khẽ hỏi

Hồng Linh suy nghĩ, tương công tương lai của mình sẽ sống cả đời đương nhiên phải thích chứ. Nàng gật đầu thật mạnh như muốn thật khẳng định điều đó.

- Ta cũng hi vọng cô lay động được tên đầu đá đó, có lẽ cô là cô gái duy nhất khiến hắn lộ nhiều vẻ mặt nhất, trước giờ chưa ai làm được như thế kể cả Minh Phương. - Nàng nhẹ nhẹ nói.

- Vị Minh Phương đó... - Nàng thật tò mò, kẻ mà khiến hắn cư nhiên một sát thủ không thể tự đi giết người, nàng là nghe lỏm nó thì nói chuyện nhưng khi hỏi bọn họ đều chạy mất như phạm vào tội chết ấy.

- Minh Phương là sư muội nhỏ nhất trong sư môn, nàng ta hiểu động, tình quá đáng yêu khiến ai nấy đều yêu nết. Thiên nhạc nhẹ nhẹ kể hồi tưởng lại những kỷ ức của Ngọc Phương.

- Trong các sư huynh muội, hằng Phong cũng cưng chiều nàng ta nhất vì nàng ta và Thiên Thiên đều do hắn đem về Phong Linh sát.

Minh Phương nhiều lần hướng hắn nháo động nhưng vẫn không khiến hắn mở rộng tình cảm với nàng ta. Thế là một hôm nàng ta dùng một số tiền lớn nhờ người đến Phong Linh sát mua mạng một thư sinh, mà lại yêu cầu đích thân Hằng Phong phải ra tay. Sau khi hắn ám sát tay thư sinh kia thì mới phát hiện thư sinh kia cư nhiên là Minh Phương dịch dung mà thành, do nàng nhờ kẻ dịch dung cho nàng quá cao tay nên khi Hằng Phong phát hiện thì quá muộn. Chính tay hắn đã giết tiểu sư muội mà hắn yêu thương khiến hắn không thể giết người trong một thời gian.

Giọng kể của Thiên nhạc có chút run rẩy cứ như mọi thứ đang hiện trước mắt nàng. Mà lúc này nước mắt Hồng Linh đã đầy mắt, vì sao việc xảy ra với hần mà khiến tim nàng đau quá. Chỉ nghĩ hần sẽ cảm thấy ra sao khi chính tay giết một người thân của mình trái tim như có người siết chặt đau buốt.

Hồng Linh hiểu rằng nàng đã vô cùng thích hần, đã yêu hần mất rồi, chỉ nghĩ hần sẽ khổ sở thôi nàng cũng thấy đau đớn. Chỉ cần những gì liên quan đến hần, nàng như không còn là nàng nữa. Khi hần trở về Phong Linh sát nàng đang say khướt bên bầu rượu. Khẽ nhíu mi hần lại gần bắt lấy bầu rượu trên tay trên mắt nàng còn vương vài giọt lệ chưa khô. Vươn tay lau lệ cho nàng thì hần bị nàng hôn lên môi hần, hành động của nàng khiến hần có chút bất ngờ nhưng làn môi ngọt ngào đó khiến hần chìm đắm, từ bị nàng hôn trở thành hần tham lam hôn nàng. Khi nghe vương phi nói sẽ gả nàng cho người khác, tim hần như có ai hung hăng cửa một nhát. Ý nghĩ sẽ giết bất cứ kẻ nào lấy nàng khiến hần cũng phải giật mình. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ trong ngực mình hần mỉm cười:

- Hằng Phong, ta yêu chàng...

Nàng khẽ thì thào trong giấc mộng. Khi nghe nàng nói yêu hần bỗng có gì đó ấm áp bao lấy trái tim hần, thật là ngọt ngào hạnh phúc. Thì ra nàng cũng yêu hần, hần luôn tức giận vì cái lý do muốn làm thê tử hần ngày đó của nàng. Mỉm cười nhìn người con gái trong lòng hần biết nàng đã nhẹ nhàng len lỏi vào tim hần rồi chiếm cứ mất toàn bộ trái tim hần mất rồi.

8. Chương 8: Gặp Nạn Trong Cốc

Khi Hồng Linh tỉnh dậy đã là buổi chiều của ngày hôm sau, Yên các trong vương phủ lửa cháy lớn khiến tiểu thư bị thương nặng. Nàng khóc hết nước mắt hết sức thương tâm vậy mà chẳng thấy bóng dáng Hằng Phong. Vương gia ở một bên chăm sóc tiểu thư khiến nàng không thể ở lại cản trở họ. Tuy tiểu thư chưa tỉnh nhưng Thiên Nhạc nói rằng nàng ta đã qua nguy hiểm. Cũng thật lạ, dạo này nàng không hề gặp Hằng Phong. Dù hần rõ ràng trong Phong Linh sát nhưng nàng và hần không bao giờ chạm mặt. Nàng cứ tới tìm thì hần lại mới đi, nàng có cảm giác hần đang trốn nàng khiến nàng hết sức buồn bực. Hai tháng trôi qua, nàng đã bỏ ý định tìm hần thì hần lại xuất hiện trước mặt nàng. Nhưng không như trước thường chê nàng phiền phức nữa mà để mặc cho nàng theo bên cạnh. Khi nói chuyện hần luôn trốn ánh mắt của nàng, đôi khi còn quay mặt trốn không nhìn nàng nữa. Tiểu thư ruột cuộc cũng tỉnh lại, vì sự an toàn của nàng ta vương gia buộc nàng làm như không nhận ra tiểu thư với gương mặt mới (xem: Nhược phi). Ngồi trong Phong đình của chính vương phủ thờ dài, nàng thực sự không biết hần nghĩ gì mà. Tiểu thư trở lại vương phủ với thân phận nô tỳ, tiếp cận nàng và cùng chia sẻ phiền muộn với nàng. Theo như tiểu thư nói, nàng nên thử không đi tìm hần một thời gian, nếu hần tìm nàng thì chứng tỏ hần cũng thích nàng.

- Suy nghĩ gì vậy?

Vũ Đình xuất hiện khiến nàng giật mình, chẳng biết vì sao dạo gần đây hần thường xuyên tới tìm nàng, thái độ đột ngột khi gặp nàng không còn nữa mà thay bằng thái độ vô cùng nghiêm túc. Hần thậm chí còn hướng tiểu thư nàng cầu hôn, muốn nàng gả cho hần. Chính sự nghiêm túc đó của hần khiến nàng cảm thấy hần phiền phức và khó chịu vô cùng. 'Khó chịu' hai từ này khiến nàng chợt có suy nghĩ liệu Hằng Phong có khó chịu khi bị nàng bám lấy không? Cái suy nghĩ ấy khiến nàng thật sự như bị trời giáng. Nhớ tới tiểu thư nói phải kiểm chứng xem hần liệu có thích nàng. Nếu hần thực không thích nàng nàng sẽ phải từ bỏ hần thôi. Nàng rất sợ bị hần ghét bỏ, suy nghĩ đó vừa hình thành trong đầu thì tâm nàng đột nhiên đau đớn. Để mình triệt để không kim lòng được mà tới tìm hần, nàng đến xin vương gia thỉnh tham gia đi thảo phạt phản loạn.

Hần ngày đó vì bất trách khiến vương phi suýt mất mạng hại vương gia thương tâm bị ngài trách phạt xuống. Hần nhận phạt không dám hé nửa lời oán trách, thế nhưng vương gia truy cứu nguyên nhân khiến hần bất trách, hần nhất quyết không mở miệng. Hần sao có thể nói hần vì ở cùng nàng mà quên nhiệm vụ chứ. Vì thế mà tội của hần tăng lên gấp đôi, trừng phạt khiến hần mất nửa cái mạng phải nằm trên giường hết một tháng. Nhưng vì sợ nàng thương tâm, lo lắng hần chỉ còn cách tránh mặt nàng chờ các vết thương hoàn toàn hồi phục. Chỉ hai tháng không gặp nàng gây đi rất nhiều, hần tham lam nhìn nàng vì quá nhớ nhưng, thế nhưng khi hai ánh mắt giao nhau hần bối rối tránh ánh mắt của nàng. Khi hần cùng nàng nói chuyện lại không tự chủ được, nhìn xuống làn môi nàng, nhớ đến nụ hôn đêm hôm đó hần đỏ mặt giấu khuôn mặt

đỏ bừng vì xấu hổ. Thế nhưng dạo gần đây hần dù tìm khắp nơi cũng không thể thấy bóng dáng của nàng khiến hần vô cùng buồn bực. Thấy anh mắt hần tìm kiếm nàng, Tuyết Nhược buồn cười hỏi:

- Hằng hộ vệ tìm Hồng Linh sao? Bị nàng hỏi, hần đỏ mặt ngượng ngùng chối quanh
- Phu nhân ta không có tìm nàng ta... Hần bối rối mặt đỏ bừng.
- Có lẽ phải một thời gian nàng ta sẽ không thể bám theo người nữa hiện giờ nàng ta đang giao chiến tại Lung Linh cốc chắc chưa thể về ngay được. Vương gia nhân nhậ nói:
- Chàng nói gì? Vương phi và hần đồng thời cùng trừng mắt kinh ngạc nhìn Vương gia. Triệu Ngạn nhìn vương phi của hần rồi nói với nàng ta hết sức bình thản:
- Chiều qua sau khi gặp lại nàng, nàng ta tới tìm ta xin đi Lung Linh Cốc tham chiến, ta thấy nàng ta từ nhỏ sống ở đó nghĩ sẽ rành địa thế sẽ có ích nên đồng ý. - Vương phi hoảng sợ nghẹn ngào:
- Tuy nàng ta từ nhỏ sống ở đó nhưng là bên ngoài cốc, không có vào trong cốc bao giờ.

Trong cốc địa thế nguy hiểm không cẩn thận rất dễ mất mạng. Chỉ khi nàng nói tới đây hần đã không còn trong phòng thứ duy nhất hần làm lúc này là thật nhanh đuổi đến Lung Linh cốc. Trái tim hần như ngừng đập khi nghĩ đến nàng có thể gặp nguy hiểm, sao hần không để ý hơn hành tung của nàng. Biết nàng thật tùy tiện thế nhưng đầu nghĩ rằng nàng sẽ lao vào nơi nguy hiểm như thế. Khi hần đến quân doanh thì được báo nàng đã cùng một tốp quân xông vào cốc. Hần nhanh chóng xông vào tìm nhưng làm thế nào cũng không vào được. Chỉ đến sau hần một ngày vương gia và vương phi cũng cùng nhau chạy đến. Thế nhưng nói thế nào vương gia cũng không cho vương phi vào trong cốc, lòng hần giờ đây rất loạn rồi. Hần không thể chần chờ thêm nữa vội cầu xin vương gia, hần chưa từng cầu ngài việc gì suốt 16 năm đi theo ngài, giờ chỉ chậm thêm một khắc là nàng có thể sẽ chết. Chỉ một lúc suy nghĩ vương gia cũng miễn cưỡng chấp nhận cho vương phi phá trận. Bọn họ bước vào trận pháp của Lung Linh cốc hần hướng vương phi hỏi khúc mắc trong lòng:

- Vì sao ta thử rất nhiều lần cũng không vào trận được? Chẳng phải phu nhân nói Hồng Linh cũng chưa từng vào cốc sao? Nàng ta vì sao lại vào được?
- Vì nàng ta cũng từng học qua trận pháp này từ ta nhưng chưa phá trận qua thực tế bao giờ, thực tế trận này có thể biến hóa, lại có cạm bẫy rất hung hiểm (hung ác, nguy hiểm).

Vào đến trận pháp xác quân lính mỗi bước chân bọn họ vào càng sâu càng nhiều hơn. Tâm hần căng như dây đàn, chỉ sợ sẽ thấy nàng nằm đó giống binh lính nơi đây. Lòng quân có chút rối loạn nhưng vương gia rất mau trấn áp. Bọn họ lại kẹt tại trận pháp thêm một ngày hiện tại đã là ngày thứ ba không có chút tin tức gì từ nàng. Hần tuy không mở miệng thúc giục vương phi nhưng lòng hần nóng như lửa. Đến cuối trận pháp bọn họ thấy một thân ảnh màu hồng nhạt đang dựa vào vách đá. Xiêm y nàng từ hồng nhạt mà nay chuyển sang màu đỏ của máu, khuôn mặt trắng xanh hơi thở tựa như không có. Nàng nằm đó tựa hồ như không còn sống nữa. Tâm hần một trận co rút thật mạnh, hô hấp dường như ngưng lại, máu trong người toàn bộ như đông cứng chỉ biết lao đến ôm lấy nàng sợ nàng sẽ biến mất mãi mãi trong cuộc đời hần. Sau khi quân y chữa trị vết thương cho nàng, nàng vẫn khăng khăng cùng bọn họ tiến vào cốc. Nhìn nàng cố gắng tươi cười trấn định tinh thần tiểu thư của nàng tìm hần như có kẻ hung hăng bóp nhẹt. Hần thực sự tức giận nét mặt sa sầm hần run lên vì giận dữ.

9. Chương 9: Kết Thúc

Khi tỉnh lại hồng Linh phát hiện nàng đang ở Phong Linh sát, hần đang chăm sóc nàng. Tuy hần không nói gì nhưng nhìn vào mắt hần nàng cảm nhận cơn giận dữ của hần. Nàng lại làm gì khiến hần giận sao? Nàng trong lòng nghi hoặc. Cứ thế mỗi ngày nàng đều tỉnh dậy và thấy hần trong cơn tức giận. Liệu có phải hần tức giận vì thấy nàng phiền phức, giống như nàng cảm giác thấy Vũ Đình phiền phức không? Có phải hần chán ghét nàng không? Không gặp hần chỉ có ba ngày mà sao nàng thực nhớ hần, ánh mắt tham luyến nhìn hần, lệ tràn khóe mi. Thấy nàng khóc hần không khỏi bối rối, trong nhất thời sự giận dữ của hần thay bằng nhu tình yêu thương đánh đổ bát thuốc trên tay hần hoảng hốt hỏi:

- Làm sao vậy? Đau ở đâu sao?

Nói rồi hắn không đợi nàng trả lời vội vàng đi tìm Thiên Nhạc tới. Sau khi Thiên Nhạc rời khỏi sắc mặt Hằng phong càng kém hơn hắn cư nhiên lại giận dữ. Có phải vì nàng không, vì chán ghét nàng, vì nàng phiền phức. Thân ảnh nhỏ nhắn dõi mắt theo bóng lưng ngày một mờ nhạt dần của Hằng Phong, nàng cũng quyết rời đi hắn tránh cho hắn càng chán ghét nàng hơn.

Hằng Phong thật nhanh kết thúc nhiệm vụ rồi quay lại tìm nàng. Rời nàng chỉ một chút mà hắn lại vô cùng bất an, chỉ sợ khi quay trở lại sẽ không thấy nàng nữa. Bất an của hắn được che đậy bằng sự giận dữ. Mà không, hắn thực sự giận dữ, giận bản thân sao không phát hiện sớm hơn nàng không ở cạnh hắn. Giận dữ vì đã không kịp đuổi theo nàng ngày đó để nguy hiểm đến với nàng. Giận dữ vì không thể cột chặt nàng bên cạnh từng giây để nàng không có cơ hội xảy ra chuyện mà hắn không biết nữa. giận dữ vì hắn không thể kiểm soát tình hình mà khiến hắn thiếu chút nữa mất đi nàng. Lại càng giận dữ hơn là không biết nàng nghĩ gì mà dạo này thường rơi lệ. Tim hắn như co rút theo những giọt nước mắt của nàng. Bước nhanh đến phòng nàng hắn như bị dọa cho sợ hãi, nàng cư nhiên không có trong phòng. Túm áo lão quần sự mặt hắn sa sầm quá lớn:

- Nàng đâu?

Lão quần sự bị hắn rống mà toàn thân run rẩy quỳ sụp xuống miệng lắp bắp, chưa bao giờ lão thấy Gia nổi giận như vậy. Theo gia suốt 16 năm qua lão chưa từng thấy qua hắn trở nên đáng sợ đến vậy với các thuộc hạ, ngay cả khi hắn bị sốc sau khi chính tay giết chết Minh Phương. Lão nhận thấy Tiểu cô nương Hồng Linh này cũng thật trọng yếu (quan trọng, điểm yếu) trong lòng hắn. Vì nàng ta hắn lộ ra vẻ hạnh phúc, giận dữ, lo lắng, cả sợ hãi nữa. Nhớ ngày hắn ôm nàng trở về Phong Linh sát lão thấy trong mắt hắn sâu nỗi sợ. Cơ thể suy yếu do mất máu quá nhiều, vết thương không ở những nơi trọng yếu (nơi nguy hiểm tính mạng) nhưng do bị nhốt trong trận quá lâu. Vết thương lại có độc khiến nàng như bước một chân vào ngưỡng cửa của tử thần. Cũng bởi vì tình trạng của nàng ta lúc ấy khá nghiêm trọng, thế nên tiểu thư Thiên Nhạc cũng toát mồ hôi lạnh và phải túc trực bên cạnh cả một ngày một đêm. Lão là người theo dõi hắn từ lúc hắn bước chân đầu tiên chập chững vào Phong Linh sát. Dù là lần đầu giết người hay đứng trước hàng trăm quân địch, lão chưa từng thấy hắn nhú mày hay run sợ. Thế nhưng khi Thiên Nhạc nói nàng ta có thể sẽ chết, lão thấy ánh mắt hắn là lo lắng, là sợ hãi, và hoang mang nồng đậm.

- Hồng Linh cô nương nói là về phủ chính vương. Gia vừa đi thì cô ấy cũng đi ngay.

Chưa kịp nghe hết hắn hướng phủ chính vương mà chạy. Khi hắn rời đi nàng là chiều tối hôm trước, cũng đã một ngày rồi, ai mà biết trong một ngày liệu có chuyện gì xảy đến không chứ. Tâm hắn có chút bất an, vừa vào tới vương phủ hắn tới tìm Vân phi, tiểu thư của nàng. Vừa thấy hắn Vân Tuyết Nhược mỉm cười thật sâu:

- Hằng hộ vệ người chạy tới tìm ta là có việc?

- Ta là tới tìm Hồng Linh. Hắn không kiên nhẫn nói, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm.

- Ô, ta nghĩ muội ấy hiện giờ không rảnh gặp Hằng hộ vệ vì ngày mai nàng phải gả đi rồi. Nàng ta không thèm nhìn sắc mặt đã đen thui của hắn cười hờn hờ như người có hỷ sự là mình ấy.

- Gả đi... là ý gì...

Hắn nghiêng răng rít lên từng tiếng gân xanh nổi rõ trên sắc mặt u ám mà lúc này đáy mắt đã nồng đậm lửa giận.

Như không rõ sống chết Tuyết Nhược vẫn vui vẻ cười nói:

- Chẳng phải lúc trước Hằng hộ vệ có đến than phiền vì bị nha đầu đó làm phiền sao? Lúc đó ta đã đồng ý với Hằng hộ vệ sẽ tìm nơi tốt gả nàng ta. Cũng thật vất vả nha, cuối cùng thì nha đầu kia cũng đồng ý gả đi. Hằng hộ vệ cứ yên tâm ta lần này sẽ gả nàng thật xa nơi này. Sẽ khiến nha đầu đó không thể bám lấy ngài nữa vì Thiên Linh Giáo cách nơi này rất xa nha.

Hiện tại mà nói hắn quả thực muốn bóp chết tiểu nữ tử trước mặt này mà. Dù nàng ta có là vương phi đi nữa hắn cũng muốn ngay lập tức bẻ gãy cổ nàng ta. Như không hề phát hiện ra sát khí vậy lấy mình Vân Tuyết Nhược ở một bên phân phó nha hoàn bên mình:

- Em mang thuốc dưỡng dung cho tiểu Linh, nàng ta đang hóng gió trong Phong đình đó. Như có cơn cuồng phong thổi qua bóng dáng Hằng phong đã biến mất khỏi yên các. Nở nụ cười đắc ý trên môi, Tuyết Nhược kéo tay Nhu Nhi khẽ lắc đầu. Nàng là cố ý nói cho hắn biết tiểu Linh hiện đang ở đâu.

Hắn đến Phong đình trong sự giận dữ nàng cứ nhiên bám lấy đòi làm nương tử của hắn một bước không rời. Khi hắn bắt đầu động tâm với nàng thì nàng lại định gả cho nam nhân khác. Hắn đâu có dễ dàng để nàng đùa giỡn như vậy. Trác Vũ Đình hắn có nên giết tên này không nhỉ, chỉ cần giết hắn ta Linh nhi của hắn sẽ không thể gả nữa. Phải, hắn sẽ giết bất cứ kẻ nào muốn thú(cưới) nàng. Vì ngoài hắn ra bất luận là kẻ nào cũng không thể lấy nàng. Hắn đáng ra phải giết tên giáo chủ ma giáo kia ngay khi biết hắn có tình cảm với Linh nhi của hắn mới phải.

Hắn liệu đã về Phong Linh Sát chưa, có hay không đến tìm nàng. Chỉ mới không gặp hắn có một hôm thôi mà nàng đã nhớ hắn rồi. Hồng Linh đang bất động trong Phong đình trầm ngâm suy nghĩ thì một cánh tay ôm lấy nàng từ phía sau. Hành động bất ngờ này của hắn khiến nàng khá hoảng hốt định dẩy ra khỏi tay hắn thì hắn càng siết chặt hơn.

- Nếu nàng dám gả cho Trác Vũ Đình ta sẽ giết hắn sau đó san bằng Thiên Linh giáo thành bình địa. Nàng đã hôn ta, nàng phải chịu trách nhiệm phải gả cho ta.

Xoay mình trong vòng tay của hắn Hồng Linh có chút buồn cười nhìn hắn, trong mắt hắn có chút bối rối, chút hoảng hốt. Hắn cứ nhiên cũng có tình cảm với nàng, nàng cảm thấy có chút ngọt ngào hạnh phúc.

- Ta có hôn chàng sao? Ta không nhớ! - Nheo mắt nhìn hắn nàng dịu dàng nói.

- Không nhớ cũng không được gả cho bất cứ kẻ nào ngoại trừ ta... Đừng rời khỏi ta, xin nàng đừng rời khỏi ta...

Thân hình to lớn của hắn có chút lay động. Hắn kéo nàng vào trong ngực ôm trọn lấy thân hình nàng. Chỉ nghĩ nàng sẽ lấy kẻ khác, hắn muốn băm kẻ kia ra trăm mảnh, chỉ nghĩ nàng sẽ rời xa hắn cũng khiến hắn không thể thở nổi.

- Sẽ không, sẽ không gả cho ai ngoài chàng. - Nàng cười đến ngọt ngào nhẹ giọng nói. Nàng hiện giờ rất hạnh phúc cuối cùng thì nàng cũng rõ tâm ý của hắn.

- Bởi vì ta yêu chàng. - Khẽ ghé sát tai hắn nàng thở thở dịu dàng với đôi má ửng đỏ thật đáng yêu.

- Ta cũng yêu nàng.

Nụ cười thật sâu trên môi hắn, trong đáy mắt ẩn chứa niềm hạnh phúc bất tận. Hắn hạnh phúc vì dù nghĩ rằng hắn ghét nàng nhưng nàng vẫn muốn bám theo hắn. Vậy mà Vân Tuyết Nhược kia cứ nhiên lừa gạt hắn, nhưng cũng phải cảm ơn nàng ta, nếu không có nàng ta hắn và nàng sẽ không có hạnh phúc hiện nay. Được ai đó yêu thương hoặc yêu thương một ai đó mặc dù đáng sợ, nhưng nếu không vượt qua nỗi sợ thì sẽ mãi mãi không có được hạnh phúc. Hai thân ảnh một cao lớn, một nhỏ nhắn cùng nắm chặt tay trong Phong Đình ngọt ngào mà hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-phu>